

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 227.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128292240/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

— Der er de! og i samme Nu stod midt ude paa Gulvet. Juliane, som vidste Besked med Anfaldene, sprang ogsaa ud af Sengen og løb hen og greb Moderens Haand.

— Der er de! Kan Du høre? De kommer nærmere! — stødte Johanne frem i sin Angst.

Men den lille klappede beroligende hendes Haand:

— Nej, nej, vist ikke saa, Mor ... sagde hun sagtmødigt

— Kom, saa *gaar* vi lidt; det plejer jo at hjælpe.

Og Moder og Datter begyndte at vandre op og ned i Værelset.

— Luk Øjnene, Mor; jeg skal nok lede Dig.

— Lig-Johanne klemte Øjnene fast i. Og Juliane førte hende varsomt frem og tilbage over Gulvet.

— Hurtigere! Hurtigere!

— Jamen her er jo ikke Plads, Mor ...

Gennem de lave, smaarudede Vinduer saa' man ud over Markerne, der laa hvide af Maanetaage. Hist og her ragede et Træ frem og Taget af et Hus.

— Hurtigere! Hurtigere, Juliane! Ellers kan jeg høre dem!

— Ja, ja ... sagde den lille og fremskyndede Farten, saa godt det lod sig gøre i den snævre Stue ...

Da Sagerne efter Pin'de-Jenses Død var ordnede, havde Johanne faaet udleveret hans kontante Penge, hans Sparekassebog og Kisten med hans Ejendele.

Der havde været Forslag oppe om at tage Bogen under Forvaring og kun udbetale hende en mindre Sum ad Gangen. Men Johanne havde i den Anledning raset og skabt sig gal; og man var derfor nøjedes med at dele de femhundredde Kroner, hvoraf den ene Halvdel blev sat fast for Juliane, medens Resten blev overgivet Moderen. Og hun havde ikke været ædru siden.

Tanken om at komme ind paa et Drankerasyl og blive gjort til Menneske, var forlængst dunstet bort og glemt. Lig-Johanne tænkte ikke paa andet end at fylde sig med døvende Drikke. Saasnart hun havde sovet en Rus ud, begyndte hun paa en frisk; hun taalte ikke at tænke paa Jens og hans Endeligt, skønt ingen havde fattet Mistanke til hende ...

— Hurtigere! Hurtigere, Juliane!